

des Kærtegn, dem hun heller ikke ødslede med. Efter tre Maaneders Ægteskab var hun endnu lige sky i sit erotiske Forhold til ham. Bestandig maatte han paany erobre hendes Ømhed; og hans egen Forelskelse var herunder bleven til en vild Tilbedelse.

Han saae hende henrykt op i Øjnene.

„Du dejlige! ... Hvor jeg elsker dig!“ sagde han; og den affekterte Mand kunde sige den Slags Ting saa mærkelig naturligt, som fik han først med saadanne Ord sit rigtige Mæle.

Men Jytte undgik hans Blik, mens hun tavs og ligesom medlidende strøg ham over Haaret.

II

Doktor Gaardbo havde bosat sig ude i det yderste af Nørrebrogade, „Københavns Endetarm“, som han kaldte Gaden paa Grund af dens buldrende Vognfærdsel ud til Byens Affaldspladser. Han havde lejet en lille fire Værelses Lejlighed, der tilmed var i en ret elendig Forfatning, fordi han havde overtaget den uden Varsel.

Da Meta kom hjem, mærkede hun, at der var noget i Vejen med ham. Ved Aftensbordet var han tavs og rørte næsten ikke Maden. Hun forstod ikke, hvad der kunde være sket. Med Undertagelse af en Eftermiddagstime, da han var inde i Byen for at hente en Bog paa Biblioteket, havde han som sædvanlig siddet hjemme hele Dagen for at vente paa de Patienter, som ikke kom.

Efter Bordet gik han straks ind til sig selv, og hun hørte ham sætte sig tungt i sin Stol.

Lidt efter gik hun derind. Han sad da ved Skrivebordet med Hænderne omkring Hovedet.

„Er der gaaet dig noget imod, Povl?“

„Ja. Men træk Døren til! Det er ikke værd, at Børnene hører det.“

„Men hvad er det da?“